

въ видъ на малки, голѣми или много голѣми кжсове отъ различни примѣси на желѣзо, никелъ и разни землени вещества, като се забиватъ на различни дълбочини въ земята. Тѣзи кжсове наричаме метеорити. Външниятъ видъ на метеорититѣ е грапавъ, като да сж отчупени отъ нѣкжде кжсове, но после закржглени, чрезъ загрѣване. Почти всички иматъ на повърхнината си черна блестяща кора.

Голѣмината на падналитѣ метеорити върху земята е отъ едва забелязанъ прашецъ — до грамадни кжсове отъ нѣколко стотици хиляди килограми.

Тѣзи движещи се кжсове започватъ да свѣтятъ, когато при движението си изъ пространството, попаднатъ въ въздуха около земята. Знаемъ, че като си търкаме ржцетѣ, тѣ се стоплятъ; когато чукаме желѣзо съ чукъ, то се стопля; когато две дървета се триятъ едно о друго, можемъ да ги затоплимъ до толкова, че да се запалятъ. Сжщото е и съ метеора: като се движи бързо въ въздуха, който окржава нашата земя, той се силно нажежава и започва да свѣти. Нѣкои отъ тѣзи огнени кълба се разпрѣсватъ съ трѣсъкъ въ въздуха, и на земята падатъ кжсове отъ нажежени камъни съ различна голѣмина.

Тамъ, — дето се яви падащата звезда, е мѣстото, гдето кжсчето се е нажежило и започнало да свѣти отъ триенето си въ въздуха; а мѣстото, дето се изгуби падащата звезда, тамъ тя е излѣзла отъ въздуха и истинала.

Нѣкога вѣрвали, че метеоритѣ сж кжсове, изхвърлени отъ кратеритѣ на луната. Други предполагали, че това сж кжсове, изхвърлени нѣкога отъ земнитѣ вулкани, и сега наново се възвръщатъ. Трети пъкъ смѣтали, че това сж кжсове отъ нѣкое